

ЩО ЛЮДИНА РОБИТЬ, ТАКА ВОНА І Є (ДО 70-РІЧЧЯ ПЕТРА ВАСИЛЬОВИЧА ДОБРОВА)

У Франсуа де Ларошфуко є прекрасне висловлювання: «Той, хто думає, що може обійтись без інших, сильно помиляється; але той, хто думає, що інші не можуть обійтись без нього, помиляється ще більше». Ні в якому разі не заперечуючи великому письменнику-моралісту, хотілось би зауважити, що і в цьому правилі є виключення.

Є такі люди, без яких не можливо обійтись, думають вони про це чи ні, а це – факт. До таких людей належить Петро Васильович Добров – доктор історичних наук, професор, Заслужений працівник освіти України, академік і член Президії Української академії історичних наук, декан історичного факультету, завідувач кафедри історії України Донецького національного університету, За цим переліком офіційних посад і звань – людина, яка завжди каже: «Ступені і звання ще нікому розуму не добавляли!». Ті, хто його не знають, а, чесно кажучи, важко знайти таку людину у нашому

професійному колі, можуть подумати, що це – блюзнірство. Але ми добре знаємо, що таке його, Доброва, щире переконання, яке прийшло з непростим життєвим досвідом коваля-молотобійця, армієця, студента, «заслуженого» сторожа, активіста будзагонів, аспіранта, вченого, керівника...

На честь ювілея Петра Васильовича Доброва буде багато згадок про його славний шлях історика-науковця. Нам хотілось би зупинитись на служінні його науці у якості голови спеціалізованої Ради з захисту кандидатських і докторських дисертацій історичного факультету Донецького національного університету. З'явившись однією з перших у незалежній Україні у 1994 р. спочатку як Рада з захисту кандидатських дисертацій, (а з 2001 р. на підставі постанови Президії вищої атестаційної комісії України була вперше в історії Донецького національного університету створена вчена рада з правом прийняття до розгляду та проведення захистів дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора (кандидата) історичних наук із спеціальностей «Історія України», «Всесвітня історія», «Історіографія, джерелознавство та спеціальні історичні дисципліни»), вона завоювала заслужений авторитет серед подібних установ України. Очолив докторську раду П.В.Добров, продовжив і успадкував політику її перших засновників і очільників Р.Д.Ляха і В.Ф.Бурносова.

Головування П.В.Доброва у раді це не просто виконання ще одних посадових обов'язків. Аспіранти, докторанти, наукові керівники, опоненти – усі як один відчують з одного боку вимогливу, а з іншого боку доброзичливу і толерантну атмосферу єдиної наукової сім'ї, де можуть іноді по-батьківськи пожурити, але й обов'язково підтримують, допоможуть. Віддаючи належне усім членам ради, а їх сьогодні 22 доктори наук, професори, така атмосфера утворилася зокрема завдяки саме П.В.Доброву, для якого слова «Я почую кожного!» не гасло, а керівництво до дії.

Він дійсно чує усіх – студентів – майбутніх аспірантів, здобувачів, їх батьків, наукових керівників, опонентів... Скільки добрих слів потім говорять йому ті розгублені, бажаючі усе кинути. Добров брав за руку, вів, підштовхував, наче йому більше за усіх потрібно... Скільки докторів та кандидатів наук, працюючих по всій Україні, в тому числі й головами рад, із вдячністю згадують раду історичного факультету Донецького національного університету. 70 кандидатів та докторів історичних наук – такий особистий рахунок П.В.Доброва. Але чи можуть ці, доволі промовисті цифри, розповіді, скільки хвилювань, скільки зусиль, скільки «крові та тиску» коштували вони керівнику? Це знає тільки той, хто сам не спав ночами, вичитуючі чернетки дисертацій, домовлявся з опонентами, «трусився» на захисті. Коли кожного 13 липня до П.В.Доброва на ювілей приходять його учні – доктори і кандидати наук, а їх з кожним роком усе більше і більше, складається таке враження, що завітав професорсько-викладацький склад якогось потужного вищого. Хоча в принципі, так воно і є. Історичний факультет Донецького національного університету - один з найпотужніших з кадрового складу в Україні, а більшість його викладачів – випускники факультету. І це також велика праця і політика Петра Васильовича Доброва, спрямована на спадкоємність, збереження та примноження традицій старшого факультету ДонНУ.

Петро Васильович Добров намагається, щоб наші аспіранти мали усі можливості для реалізації – факультет видає три фахових видання, в яких до речі публікують свої дослідження науковці Росії, Білорусі, Польщі, Німеччини та ін. Студентські та аспірантські конференції, історичні проекти, останнім з яких є восьмитомна енциклопедія історії Донеччини – усе робиться Петром Васильовичем для того, щоб аспіранти та здобувачі не «сумували», а відтак – впевнено почувалися на захисті, змогли реалізувати себе вже у новому статусі вчених.

Кафедра міжнародних відносин і зовнішньої політики, яка існує вже півтора десятка років більшою своєю частиною також пройшла через кадрові рішення і

спецраду Петра Васильовича. Наше становлення і розвиток до сьогоднішнього дня – це увага, участь і рішення Петра Васильовича Доброва, наставника і наукового керівника наших молодих викладачів. Він часто відвідує засідання кафедри, інших заходів, що проводяться нашою кафедрою, пропонуючи цінні поради і рекомендації. Ми постійно відчуваємо його керівну турботу і з вдячністю її приймаємо.

Яка нагорода може бути вищою за можливість спостерігати за тим, що твоя справа не даремна, що можеш передати свій досвід, свої вміння. П.В.Добров не тільки передає, він вкладає душу. «Поспішай робити добро!» - написано у нього на стіні в кабінеті. А ми ще й переконані, що добро, зроблене Добровим, ще й множитися в його учнях, друзях, усіх тих, хто так чи інакше стикався з цією надзвичайною людиною! Добра Вам, щастя та довголіття, вельмишановний Петро Васильович!

**Колектив кафедри
міжнародних відносин і зовнішньої політики**